

Giai Du

LÂN TINH

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

*Người ta ngây ngất trước sự hào
nhoáng, mê mẩn trước sự bóng
bẩy, nhưng chỉ rơi nước mắt trước
sự giản dị tự đáy lòng.*

- Nguyễn Ngọc Tư

Lân

Tiếng vỗ tay nổ rang trong ánh sáng. Tôi đứng vươn người, tay ôm cái đầu lân, nhìn qua bên cạnh. Người đàn em đang ôm lót lân cũng nhìn tôi. Mắt nó lấp lánh ánh lân tinh, có lẽ đôi mắt xanh biếc của tôi đã mất đi thứ ánh sáng đó rồi chẳng? Tôi nhìn thấy hình ảnh của anh chồng lên hình ảnh nó, hai người họ đều giỏi giang như nhau. Ban giám khảo cũng đứng cả dậy, không ngừng tán thưởng. Nhưng rồi mọi thứ xung quanh đột nhiên trở nên quá sáng, làm chói mắt tôi. Tôi cần một chút bóng tối.

Phải có bóng tối mới có thể nhìn thấy được những ánh lân tinh...

Sùng nai

Tháng Bảy năm ấy, đoàn lân Lâm Tinh đến Trà Vinh để múa mừng khai trương một tiệm vàng bạc đá quý. Trúng ngay đợt trời mưa liên miên, ông Long Vương làm khó làm dễ. Chủ tiệm coi thấy, ngày lành tháng tốt đã điểm nhưng mưa gió bão bùng ghê quá. Mưa đến nổi trông thấy mặt mũi nhau còn khó, nói chi là khai trương với chả múa lân. Tính ngày khác thì lại xúi quẩy, nên người ta quyết định cứ khai trương, nhưng hạ quy mô xuống thành một cái tiệc nhỏ thôi.

Chẳng còn múa lân lẽ lạc gì nữa, cả đoàn được đãi mấy bữa cơm và chỉ có bấy nhiêu. Chuyển đi thành ra tay trắng. May mắn là nhà chủ còn chút tình người, chịu trả phí di chuyển và ăn ở, chứ nếu gặp phường bạc bẽo không biết cả đoàn sống sao.

Trong những ngày ở đó, có một hôm là mưa khiếp nhất. Khi kể lại về cái ngày định mệnh ấy, lần

nào người trong đoàn cũng chọc má Hai đi gặp trai rồi mắc mưa không về được. Mỗi lần nghe đến đoạn này, tôi thường tưởng tượng trong đầu cảnh một con đường nhỏ xíu tối mù, đất sinh trơn trượt, trời vẫn còn lất phất mưa và những hàng cây bên đường rung rinh, cành cây va đập gào thét dữ dội. Má Hai thì đội cái nón lá cũ mềm, đập hết vũng sình này đến vũng sình khác, mò mẫm để ra được đường cái. Con đường ngoài đồng không đèn đóm, má chỉ có một cái đèn pin nhấp chồn trong tay, vừa rọi vừa đi. Má quệt nước mưa lăn dọc trên má, gió thổi u u tấp vào mặt từng cơn làm da mặt đông cứng.

Má nói mình trượt chân là bởi vì trời lạnh quá, làm cơ thể xương xẩu của má run lên cầm cập, hai hàm răng má đánh lô tô, bàn chân má giậm trên đường đất mà ngổ đầu như đi trên cầu khỉ, cú bước hụt liên tục. Quần áo má bê bết bùn đất. Bộ bà ba cố tình dành cho hôm nay để ra đường làm duyên làm dáng thế là tan nát. Má nằm dưới đất mà ngổ như mình có thể chết tại đây, má muốn ăn vạ. Dù xung quanh chẳng có ai, nhưng má vẫn muốn ăn vạ ông Trời, ăn vạ cuộc đời. Số phận một con bóng già như má thì chỉ có đến vậy thôi. Thế nhưng đời má có bao giờ chơi trò ăn vạ, má Hai kiên cường lắm, dùng giống với má. Vừa nghĩ vậy má vừa đứng lên, rũ bùn đất trên mặt cho thấy đường và đi tiếp.